

РЕШЕНИЕ

№ 6338

гр. София, 18.10.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 27 състав,
в публично заседание на 08.10.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Аглика Адамова

при участието на секретаря Цветанка Митакева, като разгледа дело номер **5077** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административнопроцесуалния кодекс.

Образувано е по жалба на [фирма] със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], ет. 4, представлявано от управителя З. С., срещу заповед № РД-11-410/08.04.2013г. на началника на отдел в дирекция „РПИБС“, с която се прекратява разрешение № 1850/08.12.2006г, издадено от изпълнителния директор на фонд „Републиканска пътна инфраструктура“ за специално позлване на пътищата чрез експлоатация на рекламнo съоръжение, разположено в обхвата на път I-9 „В. – Б.“ км 224+560 дясно, с площ 12кв.м. По отношение на обжалваната заповед се твърди, че е незаконосъобразна, като издадена от некомпетентен орган, в нарушение на материалния закон и при съществено нарушение на процесуалните правила. Твърди се, че разрешението за експлоатация в настоящия случай е прекратено поради демонтиране на съоръжението от [фирма], във връзка със започнала реконструкция на път I-9 „В. – Б.“. Дружеството жалбоподател посочва, че уведомлението за демонтиране е превратно тълкувано от административния орган като уведомление за прекратяване на експлоатацията на рекламното съоръжение. Отделно се твърди, че прекратяването на експлоатацията не е условие за отнемане на разрешението. Поради това се моли за отмяна на обжалваната заповед.

Ответникът – изпълнителният директор на отдел в Дирекция „РПИБС“ оспорва жалбата. Твърди, че същата е нередовна поради липса на документи, удостоверяващи съществуването и представителството на дружеството жалбоподател, недопустима,

като подадена извън 14-дневния срок на обжалване и неоснователна. Поддържа, че заповедта е издадена от компетентен орган - упълномощено от управителния съвет длъжностно лице от А., спазени са административнопроизводствените правила. Твърди се още, че заповедта не противоречи на материалния закон, като последната е издадена за прекратяване, а не за отнемане на разрешение по отношение на обект, който не се експлоатира. Поради това се моли жалбата да бъде оставена без разглеждане, а в случай на евентуалност – да бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана.

Съдът, след като обсъди събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните и ги прецени в тяхната съвкупност, намира за установено от фактическа страна следното:

На дружеството жалбоподател е издадено разрешение за специално ползване на пътищата чрез експлоатация на рекламно съоръжение № 1850/09.12.2006г. в обхвата на път I-9 „В. – Б.“, километър 224+560 дясно, с площ 12 кв.м. В т. 6 от разрешението е посочено, че в случай, че съоръжението пречи при извършване реконструкция на пътя, е необходимо то да бъде изместено от собственика му, със собствени сили и средства, на място, предварително съгласувано от О.-Б.. В т. 8 е записано следното: „При прекратяване на експлоатацията на рекламното съоръжение, заинтересуваното лице уведомява пътната администрация, за което се съставя двустранен протокол. Ако лицето не уведоми пътната администрация, таксата се начислява за целия срок на разрешението“.

С писмо изх. № 1151/24.09.2012г. от директора на Областно пътно управление – Б., дружеството жалбоподател е било информирано за предстоящата реконструкция на път I-9 „Край обход П. – кв. С.“ от км 221+900 до кв. 224+955. Във връзка с това е било необходимо демонтирането на рекламното съоръжение и съставяне на констативен протокол за спиране на плащанията по чл. 22, а л. 4 от Тарифа за таксите, които се събират от А..

Представен е Констативен протокол № 17 – Д/29.09.2012г., съставен от Областно пътно управление Б., с който се установява, че процесното рекламно съоръжение не функционира от 29.09.2012г.

На 08.04.2013г. е издадена заповед № РД-11-410, с което е прекратено разрешение № 1850 от 08.12.2006г, издадено от Изпълнителния директор на фонд „Републиканска пътна инфраструктура“ за специално ползване на пътищата чрез експлоатация на процесното рекламно съоръжение. Заповедта е издадена от инж. П. С. – началник отдел в дирекция „РПИБС“.

За доказване на компетентността на органа, издал заповедта е представен протокол № 5789/13 от заседание на Управителния съвет на Агенция „Пътна инфраструктура“, проведено на 15.03.2013г. на което П. С. – началник отдел „Разрешителни режими и безопасност“ към дирекция „РПИБС“ да издава заповеди за отнемане и/или прекратяване на разрешенията за специално ползване на пътищата, съгласно чл. 26, ал. 2, т. 1 от Закон за пътищата, с изключение на разрешенията за дейности за специално ползване на пътищата по чл. 26, ал. 2, т. 1, б. „а“ от с.з. Представено е и пълномощно № П-81/19.03.2013г., издадено на същата въз основа взетото на заседанието решение.

При така изяснената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното: Жалбата е допустима като подадена от активно легитимирано лице – дружеството, до което е адресирана, и в законоустановения срок. От справката в търговския регистър

се извличат данни за търговското дружество жалбоподател и начина на управлението му. Видно от представените сведения от куриер, пратката с жалбата от [фирма] с номер на товарителница 05481302 е с дата 08.05.2013г. – в рамките на 14 дневния срок за обжалване, започнал да тече от 24.04.2013г. – датата на получаване на заповедта от жалбоподателя.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Заповедта е издадена от компетентен орган, предвид представените документи - протокол № 5789/13 от заседание на Управителния съвет на Агенция „Пътна инфраструктура“, проведено на 15.03.2013г. и пълномощно № П-81/19.03.2013г.

Посочени са фактически и правни основания за издаване на акта, но правните последици на издадената заповед не кореспондират с тези основания. Налице са нарушения на процесуалния закон, тъй като липсват доказателства жалбоподателят да е уведомен за започване на административното производство по прекратяване на разрешението и да му е дадена възможност за становище и представяне на доказателства – чл. 26, чл.34 и чл.35 АПК. Нарушен е и материалният закон.

Експлоатацията на рекламни съоръжения в обхвата на пътищата е правно - регламентирана дейност с разрешителен режим, съгласно §1, т.8 от ДР на Закона за пътищата и глава трета от Наредба за специалното ползване на пътищата, приета с ПМС № 179 от 04.07.2001г.

Дружеството жалбоподател разполага с разрешение за специално ползване на пътя чрез експлоатация на рекламни съоръжения от 2006г., при спазване на правилата на чл. 13-чл. 17 от Наредбата и на чл. 26, ал. 7 от Закон за пътищата. В чл. 26, ал. 9 от ЗП е предвидено отнемане на разрешенията при неспазване на условията, предвидени в тях, и/или при неспазване на изискванията за извършване на съответната дейност, определени в наредбата по чл. 18, ал. 5. Като допълнително основание в чл.7 от Наредбата е посочено и неплащане на дължимите такси.

С обжалваната заповед се прекратява разрешението за специално ползване на пътищата чрез експлоатацията на рекламни съоръжения. Ред за прекратяване на разрешенията не е предвиден в Закон за пътищата, нито в приложимата Наредба. Правните последици от издаването на процесната заповед обаче реално се покриват с тези при отнемане на разрешението. В случая не наименованието, а съдържанието на акта е определящо по отношение на правните последици, произтичащи от издаването му, в това число и относно обжалването му.

Съгласно нормата на чл. 26, ал. 9 от ЗП два юридически факта обосновават прилагането на правилото за поведение, предписващо отнемане на разрешението, като те са алтернативно дадени. Тези предпоставки са неспазване на условията, предвидени в разрешението и неспазване на изискванията за извършване на съответната дейност, определени в наредбата по чл. 18, ал. 5 ЗП. В мотивите на обжалваната заповед е записано като фактическо основание прекратяване на експлоатацията на процесното рекламни съоръжение от собственика. Видно от цитираната норма на чл. 26, ал. 9 от ЗП, това не е условие, което би могло да обоснове издаване на заповед за отнемане на разрешението.

Нещо повече, изместването на рекламното съоръжение съгласно т. б от издаденото разрешение № 1850/08.12.2006г. не обосновава прекратяване на експлоатацията по т. 8 от същото. Както жалбоподателят изрично посочва, той не е изразил воля в тази насока, а има интерес от продължаване на експлоатацията след като бъде извършена реконструкцията на пътя. С преместването на съоръжението жалбоподателят е

изпълнил условията на разрешението. Освен това, съгласно чл. 13, ал.4 от Наредбата, срокът на разрешението по ал. 1 се удължава при извършване реконструкция на пътя. Неправилно административният орган е счел демонтажът, извършен в случая във връзка с реконструкцията на пътя, за прекратяване на експлоатацията на съоръжението.

В последното съдебно заседание представителят на ответника излага за пръв път доводи, че жалбоподателят не е заплатил дължимата от него такса за 2012г., като представя писмо № 910/28.06.2013г.на директора на О. [населено място]. Подобен довод не е относим към спора, тъй като ответникът не е посочил като мотив за издаване на заповедта неплащането на дължимите такси. Освен това, в писмото се съдържа признание, че за процесното съоръжение е платена цялата такса за 2012г., включително и за периода, в който то е било демонтирано, като дори част от платената такса е била „прехвърлена” предварително за покриване на бъдещи задължения за 2013г. за други съоръжения на същия жалбоподател. Следователно таксата за процесното съоръжение за 2012г. е била платена, а за 2013г. не е била дължима, по аргумент от чл.17, ал.2 от Наредбата.

Поради наведените съображения, обжалваната заповед е незаконосъобразна като издадена при нарушение на процесуалния и материалния закон, поради което следва да бъде отменена. Искане за разноси не е направено от жалбоподателя, поради което такива не се присъждат.

Водим от горното, Административен съд София – град:

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ заповед № РД-11- 410/08.04.2013г. на началника на отдел в дирекция „Развитие на пътната инфраструктура с бюджетни средства” в ЦУ на Агенция "Пътна инфраструктура", с адрес [населено място], [улица], по жалба на [фирма] с адрес [населено място], [улица], ет. 4.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14 дневен срок от връчване на преписи на страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ